Διδαχή την Κυριακή του Αντίπασχα για τον Χριστιανισμό (Άγιος Ιγνάτιος Μπριαντσανίνωφ)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 20 Απριλίου, 2017

«Μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες» (Ιω. 20, 29)

«ΜΑΚΑΡΙΟΙ είναι εκείνοι που πιστεύουν χωρίς να μ' έχουν δει».
Αυτά τα λόγια είπε ο Κύριος στον πιστό μαθητή Του, που αρνήθηκε να πιστέψει στην ανάστασή Του, όταν οι αδελφοί του, οι απόστολοι, του τη γνωστοποίησαν. Αυτά τα Λόγια είπε ο Κύριος στον μαθητή Του, που είχε δηλώσει ότι δεν θα πίστευε στην ανάστασή Του, ώσπου να βεβαιωνόταν με τις αισθήσεις του γι' αυτό το τόσο θαυμαστό και τόσο σημαντικό για ολόκληρη την ανθρωπότητα γεγονός.

«*Είδαμε τον Κύριο με τα μάτια μας!*» (Ιω. 20, 25), έλεγαν με χαρά στον άγιο Θωμά οι άλλοι απόστολοι, στους οποίους εμφανίστηκε ο Κύριος την ημέρα της αναστάσεώς Του, όταν βράδιασε. Οι μαθητές ήταν συγκεντρωμένοι σ' ένα σπίτι με κλειδωμένες τις πόρτες, επειδή φοβούνταν τους Ιουδαίους, που μόλις είχαν διαπράξει τη θεοκτονία κι έπαιρναν ήδη μέτρα εναντίον της προαναγγελμένης αναστάσεως του Ιησού (Βλ. Ιω. 20, 19). Ο Κύριος είχε μπει στο σπίτι χωρίς ν' ανοίξει τις πόρτες.

Ο Θωμάς, λοιπόν, αποκρίθηκε στους αδελφούς του με αμηχανία: «*Αν δεν δω στα χέρια Του τα σημάδια από τα καρφιά, κι αν δεν βάλω το δάχτυλό μου στα σημάδια από τα καρφιά, κι αν δεν βάλω το χέρι μου στη λογχισμένη πλευρά Του, δεν θα πιστέψω*» (Ιω. 20, 25). **Με τα λόγια αυτά δεν εκφράστηκε απιστία, που είναι εναντίωση στον Θεό. Με τα λόγια αυτά εκφράστηκε μια άφατη χαρά. Με τα λόγια αυτά εκφράστηκε η απορία μιας ψυχής μπροστά στο μεγαλείο ενός γεγονότος που υπερβαίνει την ανθρώπινη νόηση, ενός γεγονότος που άλλαξε την κατάσταση της ανθρωπότητας.**

Ο πανάγαθος Κύριος δεν άργησε να δώσει στον μαθητή Του την επιβεβαίωση που τόσο ποθούσε. Μία εβδομάδα μετά την πρώτη εμφάνισή Του στους αποστόλους, εμφανίστηκε πάλι σ' αυτούς εκεί που ήταν συγκεντρωμένοι. Μαζί τους βρισκόταν τώρα κι ο Θωμάς. Ξαφνικά, λοιπόν, μολονότι οι πόρτες ήταν κι αυτή τη φορά κλειδωμένες, είδαν τον Κύριο να παρουσιάζεται και να στέκεται ανάμεσά τους. «*Ειρήνη σ' εσάς*» (Ιω. 20, 26), τους είπε. Έπειτα γυρίζει στον Θωμά και του λέει: «*Φέρε το δάχτυλό σου εδώ και δες τα χέρια μου. Φέρε και το χέρι σου και βάλ' το στην πλευρά μου. Μην αμφιβάλλεις· πίστεψε!*» (Ιω. 20, 27). Έτσι ο Κύριος έδειξε ότι, ως «*πανταχού παρών*», βρισκόταν εκεί, ανάμεσα στους μαθητές Του, και τότε που ο

Θωμάς, θεωρώντας Τον απόντα, είχε αμφισβητήσει την ανάστασή Του. **Ο Θωμάς ήθελε να βεβαιωθεί για την ανάσταση του Χριστού**. Αλλά τώρα, παίρνοντας μιαν ασύγκριτα ανώτερη διαβεβαίωση, δεν χρειάζεται την επιβεβαίωση της αναστάσεως. «*Είσαι ο Κύριός μου και ο Θεός μου!*» (Ιω. 20, 28), αναφωνεί. Σαν να έλεγε: "Αφού βεβαιώθηκα για τη θεότητά Σου, δεν ζητώ να διαπιστώσω την ανάστασή Σου. Σ' Εσένα, τον παντοδύναμο Θεό, είναι όλα δυνατά, ακόμα κι εκείνα που υπερβαίνουν την ανθρώπινη αντίληψη".

Απαντώντας στην ομολογία του αποστόλου, **ο Κύριος μακάρισε εκείνους που πιστεύουν χωρίς να Τον έχουν δει**. Μακάρισε κι εμάς ο Κύριος μαζί μ' όλους όσοι δεν Τον είδαν με τα σωματικά τους μάτια. Μακάρισε κι εμάς, που βρισκόμαστε τόσο μακριά Του χρονικά και τοπικά. Μας μακάρισε τότε που στεκόταν ανάμεσα στους άγιους αποστόλους Του με την ανθρώπινη φύση που την είχε προσλάβει, την είχε προσφέρει θυσία για την ανθρωπότητα και, τελικά, την είχε δοξάσει, ανασταίνοντάς την. Δεν ξέχασε ο Κύριος κι εμάς, όσους βρισκόμαστε εδώ, στον Ιερό ναό Του, αναπολώντας το γεγονός, από το οποίο μας χωρίζουν δεκαοκτώ αιώνες. Μακάριοι κι εμείς, που δεν Τον είδαμε, αλλά πιστεύουμε σ' Αυτόν. Μακάριοι όσοι από μας πιστεύουν σ' Αυτόν.

Η ουσία βρίσκεται στην πίστη. Αυτή φέρνει τον άνθρωπο κοντά στον Θεό και τον κάνει παιδί του Θεού. Αυτή θα παρουσιάσει τον άνθρωπο στον Θεό. Αυτή, την τελευταία ημέρα της ζωής του πρόσκαιρου τούτου κόσμου και κατά την απαρχή της αιώνιας ημέρας, θα βάλει τον άνθρωπο στα δεξιά του θρόνου του Θεού, για ν' ατενίζει αιώνια τον Θεό, για να ευφραίνεται αιώνια με τον Θεό, για να βασιλεύει αιώνια μαζί με τον Θεό.

«*Μακάριοι εκείνοι που πιστεύουν χωρίς να μ' έχουν δει*». Μ' αυτά τα λόγια **ο Κύριος συνένωσε τους πιστούς όλης της γης και όλων των εποχών με τους αποστόλους**. Το ίδιο είχε κάνει, όταν προσευχήθηκε στον Πατέρα Του, λίγο πριν οδηγηθεί στα παθήματα και τον θάνατο για τη σωτηρία μας. «*Δεν προσεύχομαι μόνο γι' αυτούς (δηλαδή τους αποστόλους)*», είχε πει τότε, «*αλλά και για εκείνους που με το κήρυγμα αυτών θα πιστεύουν σ' εμένα*» (Ιω. 17,20). Έτσι κι εδώ, λοιπόν, κάνει μετόχους του μακαρισμού των αποστόλων όλους τους πιστούς, **όλα τα μέλη της Εκκλησίας**. «*Μακάρια είναι τα μάτια σας*», είχε πει στους μαθητές Του σε μιαν άλλη περίσταση, «*γιατί βλέπουν, και τ' αυτιά σας γιατί ακούνε! Σας βεβαιώνω ότι πολλοί προφήτες και δίκαιοι*» της Παλαιάς Διαθήκης «*επιθύμησαν να δουν και ν' ακούσουν αυτά που βλέπετε και ακούτε εσείς, αλλά δεν τα είδαν και δεν τα άκουσαν*» (Ματθ. 13, 16-17).

Οι μακάριοι αυτόπτες και υπηρέτες του Λόγου μας παρέδωσαν με ακρίβεια ό,τι είδαν και άκουσαν (Βλ. Λουκ. 1,3, Α' Ιω. 1, 1-3), όταν, όπως λέει ένας απ' αυτούς, «*ο Λόγος έγινε άνθρωπος, κι έστησε τη σκηνή Του ανάμεσά μας, και είδαμε τη θεϊκή Του δόξα,*

τη δόξα που ο μονογενής (Υιός) έχει από τον Πατέρα, και ήρθε γεμάτος θεία χάρη και αλήθεια για μας» (Ιω. 1, 14). Η σαφής αφήγηση των αποστόλων μας κάνει νοερούς θεατές των γεγονότων, των οποίων εκείνοι υπήρξαν αυτόπτες.

Μέσω των Μυστηρίων της Εκκλησίας βρισκόμαστε σε διαρκή κοινωνία με τον Κύριο. Η ζωντανή πίστη κάνει τον Θεό, που είναι αόρατος με τα μάτια του σώματος, ορατό με το μάτι της ψυχής, τον νου (Πρβλ. Εβρ. 11, 27). **Μυστικά μας αποκαλύπτει τον Κύριο η ζωή η σύμφωνη με τις εντολές Του** . **Όταν οι "μαθητές" του Κυρίου, δηλαδή οι ιδέες που έχει προσλάβει ο νους από το Ευαγγέλιο, συγκεντρωθούν στο "υπερώο", δηλαδή στην καρδιά και κλειδώσουν τις πόρτες της για να μην εισχωρήσουν εκεί οι "Ιουδαίοι", δηλαδή οι λογισμοί που εναντιώνονται στον Κύριο και την πανάγια διδασκαλία Του, τότε Εκείνος εμφανίζεται πνευματικά εκεί, στον εσωτερικό άνθρωπο**.

Εφόσον εξομοιωνόμαστε με τους αγίους αποστόλους, τολμούμε να ισχυριστούμε πως **είμαστε πιο μακάριοι από τους δικαίους της Παλαιάς Διαθήκης**. **Εκείνοι πίστευαν σε Λυτρωτή που θα ερχόταν εμείς πιστεύουμε στον Λυτρωτή που ήρθε και πραγματοποίησε τη λύτρωση**. Σ' εκείνους είχε δοθεί η υπόσχεση των δωρεών της χάριτος· **σ' εμάς έχουν δοθεί άφθονες οι ίδιες οι δωρεές, από τις οποίες ωφελούμαστε ανάλογα με την προαίρεσή μας**. Ο Δωρητής είναι απείρως πλούσιος και απείρως ελεήμων. **Αν αισθανόμαστε έλλειψη των δωρεών Του, υπαίτιοι γι' αυτό είμαστε εμείς, μόνο εμείς.** Δεν τις αισθανόμαστε, επειδή **έχουμε αδύναμη πίστη**, ή μάλλον -θα το πω απροκάλυπτα— επειδή **δεν έχουμε πίστη**.

Γιατί δεν έχουμε πίστη; Επειδή δεν καταβάλαμε, δεν θελήσαμε να καταβάλουμε κανέναν κόπο για να διδαχθούμε τον Χριστιανισμό, ώστε ν' αποκτήσουμε την πίστη από την ακρόαση του κηρύγματος (Βλ. Ρωμ. 10, 17) και την πίστη από την εκτέλεση των έργων της αρετής (Βλ. Ιω. 2, 18). **Η πίστη από την ακρόαση του κηρύγματος παρέχει τη θεωρητική γνώση του Χριστιανισμού, ενώ η πίστη από τα έργα παρέχει την πρακτική γνώση του Χριστιανισμού**. **Ο χριστιανός που επιθυμεί με ειλικρίνεια να γνωρίσει βαθύτερα τον Θεό, οδηγείται απ' αυτές τις δύο γνώσεις, οδηγείται από τον ίδιο τον Θεό, στη μυστική και ουσιαστική γνώση, την πνευματική**. Η πνευματική γνώση είναι πάντα συνυφασμένη με τη ζωή της πίστεως. «*Εκείνος που κατέχει τις εντολές μου και τις εκτελεί*», είπε ο Κύριος, «*αυτός με αγαπά· κι αυτός που με αγαπά, θ' αγαπηθεί από τον Πατέρα μου, κι εγώ θα τον αγαπήσω και θα του φανερώσω τον εαυτό μου*» (Ιω. 14, 21).

Τον **Χριστιανισμό** μπορούμε να τον παρομοιάσουμε μ' ένα θαυμάσιο και μεγάλο **λιμάνι**, στο οποίο μπορούν ελεύθερα να πιάσουν πλοία όλων των τύπων και όλων

των μεγεθών. Σ’ αυτό το λιμάνι βρίσκουν καταφύγιο και μια ταπεινή ψαρόβαρκα κι ένα τεράστιο φορτηγό πλοίο γεμάτο εμπορεύματα κι ένα γιγάντιο θωρηκτό οπλισμένο με πολυάριθμα μέσα καταστροφής και μια πολυτελής βασιλική θαλαμηγός προορισμένη για ταξίδια αναψυχής. **Ο Χριστιανισμός δέχεται τον άνθρωπο σε οποιαδήποτε ηλικία και σε οποιαδήποτε κατάσταση, με οποιαδήποτε μόρφωση και με οποιεσδήποτε ικανότητες· τον δέχεται και τον σώζει** . «*Αν ομολογήσεις με το στόμα σου πως ο Ιησούς είναι ο Κύριος και πιστέψεις με την καρδιά σου..., θα βρεις τη σωτηρία. Πραγματικά, όποιος πιστεύει με την καρδιά του, οδηγείται στη δικαίωση, και όποιος ομολογεί με το στόμα, οδηγείται στη σωτηρία*» (Ρωμ. 10, 9-10). **Όποιος δεχθεί τον Χριστιανισμό και ενταχθεί στην Ορθόδοξη Εκκλησία —γιατί μόνο σ’ αυτήν διαφυλάσσεται ο αληθινός Χριστιανισμός—, θα σωθεί**.

Σε κάθε εξαγορά εκείνο που έχει σημασία είναι το τίμημά της. Το τίμημα, με το οποίο όλοι οι άνθρωποι λυτρώνονται από την αμαρτία, είναι ο Χριστός. Αυτό το τίμημα καταβάλλεται χωρίς διακρίσεις και χωρίς μεροληψίες για όλους όσοι θέλουν να λυτρωθούν, για όλους όσοι πιστεύουν στην αξία της λυτρώσεως και την ομολογούν. Η ομολογία της αξίας της λυτρώσεως είναι συγχρόνως απόρριψη κάθε δικής μας αξίας. Το τίμημα της λυτρώσεως καταβάλλεται με την προϋπόθεση της αυταπαρνήσεως.

Ένας απλοϊκός άνθρωπος, που δεν έχει καμιά κοσμική παιδεία, σώζεται διά του Χριστιανισμού όπως ένας μορφωμένος και σοφός. Ο Χριστιανισμός, ως δωρεά του υπερτέλειου Θεού, τους ικανοποιεί όλους πλήρως. Ο απλοϊκός και απαίδευτος άνθρωπος που θα πιστέψει με ειλικρίνεια, αναπληρώνει με τον τρόπο αυτόν την απαιδευσία του, ενώ ο σοφός που θα έρθει στον Χριστιανισμό χωρίς έπαρση και νομικιστικό πνεύμα, θα βρει σ’ αυτόν απύθμενο βάθος και άφθαρτο ύψος σοφίας.

Στον Χριστιανισμό υπάρχουν η αληθινή θεολογία και η γνήσια ψυχολογία. Μόνο ο χριστιανός μπορεί ν' αποκτήσει την ορθή γνώση για τον άνθρωπο, για τα αγαθά και τα πονηρά πνεύματα, για τον αόρατο στα σωματικά μάτια κόσμο. Με τον φωτισμό που παρέχει ο Χριστιανισμός, ο άνθρωπος κατανοεί τη θέση του Θεού για την κοσμική σοφία: «*Ό,τι ο κόσμος αυτός θεωρεί σοφία, είναι μωρία στα μάτια του Θεού... Ξέρει ο Κύριος πως οι σκέψεις των σοφών τίποτα δεν αξίζουν*» (Α' Κορ. 3, 19-20). Αυτές **οι σκέψεις, που αναφέρονται μόνο στα πρόσκαιρα και μάταια, οδηγούν στην κενοδοξία και την υπερηφάνεια, στην αυταπάτη και την πλάνη, στην απορρόφηση από τις εγκόσμιες μέριμνες, στην αμαρτωλή ζωή, στη λήθη και την άρνηση του Θεού και της αιωνιότητας. Όταν ο νους του ανθρώπου που δεν έχει καταυγαστεί από το φως του Χριστού, αποτολμά ν’ ασχοληθεί με την**

εξέταση πνευματικών θεμάτων, τότε πλανιέται σαν σε απέραντη και σκοτεινή έρημο. **Έτσι, αποκομίζει, αντί για αληθινές γνώσεις, τις οποίες δεν έχει καμιά δυνατότητα ν' αποκτήσει, ιδεολογήματα και φαντασιοκοπήματα. Αυτά τα ντύνει μ' έναν πολύπλοκο και δυσνόητο λόγο, με τον οποίο ξεγελά και τον εαυτό του και τους άλλους, αναγνωρίζοντας σοφία εκεί όπου, ούτε λίγο ούτε πολύ, πρέπει ν' αναγνωρίσει κανείς παράνοια.**

Περίεργη είναι η τυφλότητα και ακατανόητη η σκληρότητα των συγχρόνων του Χριστού, οι οποίοι, μολονότι άκουγαν την πανάγια διδασκαλία Του και έβλεπαν τα εκπληκτικά θαύματά Του, δεν πίστευαν σ' Αυτόν. Επτά αιώνες πριν, ανεβασμένος, θαρρείς, στην κορυφή ενός μακρινού βουνού και κατάπληκτος από τη θέα της ανθρώπινης αναισθησίας, ο προφήτης Ησαΐας κραύγαζε στο πολυάριθμο πλήθος των ζωντανών νεκρών: «*Θ' ακούσετε με τ' αυτιά, μα δεν θα καταλάβετε· θα δείτε με τα μάτια, μα δεν θ' αντιληφθείτε*» (Ησ.6, 9).

Το ίδιο περίεργη είναι και η σημερινή απιστία πολλών ανθρώπων στον Χριστιανισμό, που λάμπει με τις ακτίνες της ολοκάθαρης αλήθειας του. Αλλά η Γραφή αιτιολογεί την απιστία τους: «***Γιατί έγινε αναίσθητη η καρδιά αυτού του λαού***» (Ησ. 6, 10), **έγινε σκληρή από τη σαρκική ζωή, έγινε τυφλή και κουφή, έγινε νεκρή για καθετί το πνευματικό, το αιώνιο, το θείο**.

Η ορθή σπουδή του Χριστιανισμού δείχνει με σαφήνεια και κατηγορηματικότητα την αλήθεια του. Η ορθή σπουδή του Χριστιανισμού εδραιώνει στην ψυχή την πεποίθηση για την ύπαρξη όλων των αοράτων που κηρύσσονται απ' αυτόν, πεποίθηση πολύ ισχυρότερη από τη γνώση της υπάρξεως των ορατών, που παρέχεται από τις αισθήσεις. Η αξιοπιστία και η δύναμη αυτής της πεποιθήσεως αποδεικνύονται από το ότι εκατομμύρια άνθρωποι άφησαν τα ορατά για ν' αποκτήσουν τα αόρατα, περιφρονώντας τα βασανιστήρια, με τα οποία η άλογη κακότητα προσπαθούσε να τους κερδίσει, και επισφραγίζοντας την πίστη τους με το αίμα του μαρτυρίου.

Ακόμα και μια επιφανειακή ματιά στην εμφάνιση, τη στερέωση και την εξάπλωση του Χριστιανισμού μας προκαλεί έκπληξη, αλλά και μας πείθει ότι αυτός δεν προέρχεται από ανθρώπους· προέρχεται από τον Θεό. Ο Κύριος, προσλαμβάνοντας την ανθρώπινη φύση, ευδόκησε να φανερωθεί στη γη όχι ένδοξος, λαμπρός και μεγαλειώδης, αλλά άδοξος, ασήμαντος και ταπεινός. Ως άνθρωπος προερχόταν από βασιλική γενιά (βλ. Ματθ. 1, 1-17. Αποκ. 22, 16). Αλλά η γενιά αυτή είχε από καιρό ξεπέσει. Χάνοντας τον βασιλικό θρόνο και την ηγεμονική αξία, είχε μετοικήσει από τα μεγαλόπρεπα ανάκτορα σε φτωχικές καλύβες και είχε εξομοιωθεί με τους απλούς ανθρώπους του λαού, που κέρδιζαν το ψωμί τους με τον κόπο των χεριών τους. Μην έχοντας πάρει τίποτε από την ανθρώπινη δόξα και δύναμη, ο Θεάνθρωπος **δεν πήρε τίποτε και από την ανθρώπινη σοφία**. Δεν

είχε σπουδάσει (Βλ. Ιω. 7, 15). Όταν άρχισε να κηρύσσει, σε ηλικία τριάντα χρονών, διάλεξε δώδεκα μαθητές από την τάξη στην οποία ανήκε και ο Ίδιος (Βλ. Μαρκ. 3, 13-19). Οι μαθητές, με τα κριτήρια της πεσμένης φύσεως, ήταν επίσης «*αγράμματοι και απλοϊκοί*» (Πράξ. 4, 13). **Τέτοια, λοιπόν, ήταν τα πρόσωπα που θα γίνονταν οι θεμελιωτές του Χριστιανισμού.**

Τι παραγγέλλει και τι προαναγγέλλει αυτός ο άσημος Διδάσκαλος σ' αυτούς τους άσημους μαθητές Του; Τους παραγγέλνει να Τον αναγνωρίσουν ως τον ενανθρωπήσαντα Θεό, να το κηρύξουν αυτό σ' όλον τον κόσμο και να οδηγήσουν όλη την ανθρωπότητα στην υπηρεσία και την προσκύνησή Του, καταλύοντας τις άλλες θρησκείες. **Τους παραγγέλλει ν' απαρνηθούν τις επίγειες απολαύσεις, ν' απαρνηθούν τον ίδιο τους τον εαυτό για την πίστη σ' Αυτόν και την ένωση μ' Αυτόν**. Προαναγγέλλει ότι ο Ίδιος θα καταδικαστεί στον ατιμωτικό σταυρικό θάνατο των κακούργων και τότε θα τους ελκύσει όλους κοντά Του. Τους προειδοποιεί ότι θα μισηθούν, θα καταδιωχθούν, θα θανατωθούν, αλλά και ότι με τη διδαχή τους θα σαγηνεύσουν την ανθρωπότητα. Σταλμένοι «*σαν πρόβατα ανάμεσα στους λύκους*» (Ματθ. 10, 16), αυτοί, τα πρόβατα, θα καταβάλουν τους λύκους, τους ισχυρούς και τους σοφούς της γης.

Σύμφωνα με τη λογική του κόσμου, ο Χριστιανισμός δεν μπορούσε να επιβιώσει. Η πρόθεση του Θεμελιωτή του ήταν ένα ουτοπικό όνειρο της φαντασίας και της φιλοδοξίας Του. Τα μέσα για την πραγματοποίησή του ήταν ασήμαντα, παράδοξα, αστεία. Το όλο εγχείρημα φαινόταν εξαρχής παράλογο, επιπόλαιο, καταδικασμένο σε αποτυχία. Τρία μόνο χρόνια δίδαξε ο Διδάσκαλος τους μαθητές Του. Δεν φρόντισε ούτε λίγα γράμματα να τους μάθει, ώστε να διαβάζουν τουλάχιστον τη Γραφή, ούτε τη συντήρησή τους να εξασφαλίσει. Απεναντίας, μάλιστα, τους έδωσε την **εντολή της ακτημοσύνης** (Βλ. Ματθ. 10, 9-10) και τους υποσχέθηκε πως η θεία πρόνοια θα τους έδινε όλα όσα χρειάζονταν για την πρόσκαιρη επίγεια ζωή (Βλ. Ματθ. 6, 25-34).

Ανεξήγητη, λοιπόν, από την ανθρώπινη λογική είναι η ίδια η ίδρυση του Χριστιανισμού. Εξίσου ανεξήγητα, όμως, είναι και τα γεγονότα που ακολούθησαν την ίδρυσή του τόσο στα Ιεροσόλυμα όσο, στη συνέχεια, και σ' ολόκληρη την οικουμένη.

Ο Θεάνθρωπος καρφώθηκε στον Σταυρό. Η καταδίκη σε σταυρικό θάνατο ήταν εκείνη την εποχή ό,τι είναι σήμερα η καταδίκη σε απαγχονισμό. Στο ικρίωμα ανεβάζουν τους ποινικούς εγκληματίες που θέλουν να τους ατιμάσουν ακόμα και με τον τρόπο της εκτελέσεώς τους. Καρφωμένος, λοιπόν, στον Σταυρό, γυμνός και εξευτελισμένος, ο Θεάνθρωπος άρχισε ήδη να κατακτά την ανθρωπότητα, όπως το είχε προαναγγείλει: «*Όταν εγώ θα υψωθώ από τη γη, όλους τους ανθρώπους θα τους τραβήξω κοντά μου*» (Ιω. 12, 32). Στον Σταυρό ήταν ακόμα, και ο σταυρωμένος σαν

κι Αυτόν ληστής Τον ομολόγησε Κύριο (Βλ. Λουκ. 23, 42). Στον Σταυρό ήταν ακόμα, και ο Ρωμαίος εκατόνταρχος, που Τον φρουρούσε, Τον ομολόγησε Υιό του Θεού (Βλ. Μάρκ. 15, 39).

Δέκα μέρες μετά την ανάληψη του Κυρίου στον ουρανό, ήρθε το Άγιο Πνεύμα στους αποστόλους και τους φώτισε (Βλ. Πράξ. 2, 1 κ.ε.), δίνοντάς τους σοφία και ικανότητες θαυμαστές: Εκείνοι που δεν μιλούσαν σωστά ούτε στη δική τους γλώσσα, όντας αγράμματοι, άρχισαν τώρα να μιλούν άπταιστα σε διάφορες γλώσσες, άρχισαν να ερμηνεύουν ορθά τις Γραφές που ποτέ δεν τις είχαν διαβάσει, άρχισαν να επιτελούν εξαίσια θαύματα. Τα μέλη του Μεγάλου Συνεδρίου, που το αποτελούσαν ιερείς, γραμματείς, πρεσβύτεροι και άλλοι επιφανείς Ιουδαίοι, άνθρωποι μορφωμένοι και σεβαστοί, επειδή θορυβήθηκαν απ’ όλα αυτά, κάλεσαν τους απλοϊκούς, όπως τους θεωρούσαν, αποστόλους και τους ανέκριναν, για να πάρουν απαντήσεις αποστομωτικές και ν’ ακούσουν κήρυγμα πρωτάκουστο. Μη βρίσκοντας λόγια ν’ αντιπαραθέσουν στην αλήθεια, κατέφυγαν σε απειλές (Βλ. Πράξ. 4, 17, 21) και ξυλοδαρμούς (Βλ. Πράξ. 5, 40), σε φυλακίσεις (Βλ. Πράξ. 12, 1-3) και λιθοβολισμούς (Βλ. Πράξ. 7, 54-60), δείχνοντας έτσι την αδυναμία τους και τη δύναμη των αντιπάλων τους.

Μετά το Συνέδριο και ο βασιλιάς Ηρώδης άρχισε να κατατρέχει τους αποστόλους, αποκεφαλίζοντας μάλιστα έναν απ’ αυτούς (Βλ. Πράξ. 12, 1-3). Ο διωγμός που ξέσπασε στα Ιεροσόλυμα, ανάγκασε πολλούς μαθητές του Χριστού να φύγουν (Βλ. Πράξ. 11, 19). Διασκορπίστηκαν στην οικουμένη κι έριξαν παντού τους σπόρους του Χριστιανισμού, **τους οποίους πότισαν με το ίδιο τους το αίμα**.

Μέσα σε είκοσι χρόνια ο Χριστιανισμός είχε αγκαλιάσει όλον τον γνωστό τότε κόσμο. Μέσα σε πενήντα χρόνια οι χριστιανοί είχαν αυξηθεί τόσο, που, στον καιρό του αυτοκράτορα Τραϊανού (98-117), βρέθηκε στην Ανατολή ένα στρατιωτικό σώμα του οποίου και οι έντεκα χιλιάδες άνδρες ήταν χριστιανοί. Ο αυτοκράτορας πρόσταξε πρώτα να εξοριστούν στην Αρμενία και μετά να θανατωθούν. Δέκα χιλιάδες σταυρώθηκαν σ’ έναν ερημικό τόπο, κοντά στο βουνό Αραράτ. Οι υπόλοιποι χίλιοι εκτελέστηκαν με διάφορους άλλους τρόπους. Ο Ρωμύλος, χριστιανός αξιωματούχος του παλατιού, που διαμαρτυρήθηκε για την απάνθρωπη αλλά και άκριτη αυτή εξολόθρευση ολόκληρου στρατεύματος, αφού, με εντολή του Τραϊανού, ξυλοκοπήθηκε άγρια, αποκεφαλίστηκε.

Τον Τραϊανό μιμήθηκαν κι άλλοι Ρωμαίοι αυτοκράτορες, κυρίαρχοι τότε της οικουμένης, οι οποίοι έτρεφαν άσβεστο μίσος εναντίον των χριστιανών. Ούτε οι Κέλτες και οι Μαρκομάνοι, ούτε ο Αττίλας και ο Γκιζέριχος εξόντωσαν τόσα πλήθη στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία όσα οι διώκτες των χριστιανών αυτοκράτορες.

Τρεις αιώνες κράτησε ο αιματηρός αγώνας ανάμεσα στους λύκους και τα πρόβατα.

Οι λύκοι χρησιμοποιούσαν το σπαθί, τη φωτιά, τα θηρία, τις σκοτεινές φυλακές, όλα τα μέσα βασανιστηρίων και φόνων. **Τα πρόβατα αγωνίζονταν με τη δύναμη της πίστεως, τη δύναμη του Πνεύματος, τη δύναμη του Θεού, υπομένοντας ως το τέλος τις πιο φρικτές κακοποιήσεις και πεθαίνοντας γενναία για τον Κύριο**. Με νίκη τους έληξε αυτός ο παράδοξος πόλεμος των τριών αιώνων.

Στην αρχή του τέταρτου αιώνα η χριστιανική πίστη είχε κυριαρχήσει στον κόσμο. Μπροστά στη διδαχή των αγράμματων ψαράδων υποκλίθηκαν τόσο οι ισχυροί όσο και οι σοφοί της γης, όπως και όλοι οι λαοί της. Ο σταυρός, όργανο ως τότε ατιμωτικής τιμωρίας και φρικτού θανάτου, έγινε σημείο μέγιστης τιμής: Στολίζει τα κεφάλια και τα στήθη βασιλέων και αρχιερέων, υψώνεται στους ναούς του αληθινού Θεού, αποτελεί το **σημάδι κάθε αληθινού χριστιανού, το σημάδι της πίστεως, της ελπίδας, της αγάπης του**. **Ποιος δεν βλέπει το θείο θέλημα, τη θεία δύναμη και τη θεία ενέργεια, που υπερβαίνουν την ανθρώπινη λογική και τις ανθρώπινες δυνατότητες, πίσω από την εμφάνιση και την εξάπλωση του Χριστιανισμού;** Πραγματοποιήθηκε κάτι το υπερφυσικό, πραγματοποιήθηκε ένα έργο θεϊκό.

Αυτά τα συμπεράσματα βγάζουμε με μια γρήγορη ματιά στην ιστορία του Χριστιανισμού. Η λεπτομερής σπουδή του διαμορφώνει μέσα μας πιο σαφή πεποίθηση για τη **θεϊκή του προέλευση**. Αυτή η πεποίθηση, πάντως, ολοκληρώνεται και εδραιώνεται στην ψυχή μας, όταν ζούμε σύμφωνα με τις ευαγγελικές εντολές, καθώς βεβαιώνει και ο προφήτης: «*Από τις εντολές Σου κατάλαβα...*» (Ψαλμ. 118, 104). Η πεποίθηση που γεννιέται και ενεργεί άμεσα στην ψυχή από την τήρηση των εντολών, είναι ισχυρότερη από κάθε εξωτερικό πειστήριο. **Οι ευαγγελικές εντολές ειρηνεύουν, ζωογονούν, ενισχύουν την ψυχή**. Όποιος αισθάνθηκε την ενέργειά τους, απέκτησε ζωντανή πίστη στον Κύριο Ιησού Χριστό, πίστη που εκδηλώνεται μπροστά Του με την ξεκάθαρη και αποφασιστική ομολογία: «*Εσύ κατέχεις τα λόγια που οδηγούν στην αιώνια ζωή. Κι εμείς έχουμε πιστέψει κι έχουμε καταλάβει πως Εσύ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του αληθινού Θεού*» (Ιω. 6, 68-69).

«*Φέρε το δάχτυλό σου εδώ*», λέει ο Σωτήρας στον μαθητή με την **ασταθή πίστη**, στον μαθητή που στεκόταν άφωνος από την αμηχανία μπροστά στο μεγαλείο των έργων του Θεού. «*Φέρε το δάχτυλό σου εδώ... Φέρε και το χέρι σου... Μην αμφιβάλλεις- πίστεψε!*» (Ιω. 20, 27). «*Ψηλαφήστε με και δείτε*» (Λουκ. 24, 39). Ψηλαφήστε με, εφαρμόζοντας τις εντολές μου. **Ψηλαφήστε με, ζώντας σύμφωνα με το θέλημά μου. Ψηλαφήστε με έτσι, και θα δείτε εμένα, τον Αόρατο· θα με δείτε με την πνευματική σας αίσθηση. Όποιος με ψηλαφήσει μ' αυτόν τον τρόπο, θα βεβαιωθεί για τη θεότητά μου** και γεμάτος ενθουσιασμό θα αναφωνήσει μαζί με τον αγαπημένο μου απόστολο: «*Είσαι ο Κύριός μου και ο Θεός μου!*» (Ιω. 20, 28). Αμήν.

(Πηγή: "Ασκητικές ομιλίες Α'" Αγίου Ιγνατίου Μπριαντσανίνωφ, επισκόπου Καυκάσου και Μαύρης Θάλασσας, Εκδ. Ιεράς Μονής Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής)